

ÈTICA I VIDA

Actualment sembla que estem fent la travessia del desert en la qual molta gent paga la manca d'ètica existent, manifestada en els escàndols que cada dia apareixen en els mitjans de comunicació, de moltes persones lligades a trames depredadores i que fins ara han viscut tranquil·lament en la més gran impunitat, sabedors que el que feien no se sabria mai i per tant tampoc no els passaria mai res. Però van oblidar el que ja advertia Jesús a l'evangeli: *No hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber* (Mt 10, 26). I se'ls ha acomplert la profecia del mateix Jesús: *Tot el que heu dit en la fosca, ho sentiran a plena llum, i el que heu parlat a cau d'orella en la cambra més retirada, ho pregonaràn des dels terrats* (Lc 12,3). Qui ho havia de dir que cognoms tan importants a tots nivells: casa reial, expresident d'autonomia, directors de bancs, presidents de fundacions, empresaris, sindicalistes, polítics... etc., havien de passar pels tribunals? I per què ha passat tot això? Doncs perquè les generacions adultes no han cregut que l'ètica és un valor de primera necessitat. I que no s'hi val a dir una cosa i fer-ne una altra. Perquè molts joves s'han adonat que les declaracions no tenen res a veure amb les realitzacions i han copiat el que fan els grans –com ha passat sempre–. L'exemplaritat no ha importat res per als de dalt. I per això hem vist aquestes trames de polítics i empresaris, treballant incansablement pel seu compte corrent, de la seva família o del seu partit, oblidant que la política, igualment que tots els professionals, hem d'estar al servei del bé comú, si volem formar una societat justa, igualitària i en pau. I ha arribat un moment, que sembla que els que s'han aprofitat de la seva situació els faltava intel·ligència i els sobrava astúcia. Per comptes de mirar de beneficiar tots els ciutadans s'han limitat a guanyar ells cada vegada més, mentre d'altres anaven relliscant cap a la misèria –i si no, mireu l'informe FOESSA 2014 de Càritas– fent de la societat de benestar que teníem, una societat amb diferències abismals i per tant injusta. Per això hauríem d'arribar a consensuar entre tots una ètica admesa per tots els ciutadans, siguin quines siguin les seves idees, cultura o religió. Perquè en la nostra societat pluralista, és urgent reforçar l'ètica dels ciutadans, com diu Adela Cortina, en el seu llibre *La ètica* "perquè la justícia i la felicitat es podessin donar la mà a Espanya i en el context mundial". Si amb la democràcia, del codi moral del nacionalcatolicisme s'hagués passat a una ètica cívica comuna, ara no hauríem de lamentar la pobresa, la desigualtat i la manca de cohesió social que patim.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL ES COMPLEIXEN LES PREDICCIONS

Enric Descayre i Salgas, el fundador d'ÀNCORA i activista cultural com se'l denominaria actualment, va escriure i editar l'any 1963 amb motiu de la inauguració de l'aleshores Casal Guixolenc de Barcelona, el llibret titulat QUADERN DE BITÀCOLA, un volum de petit format, de poca tirada i que hauria de ser el primer llibre per formar part d'una col·lecció de temes guixolencs i de la Costa Brava. Aquest es publicava amb motiu del debat-col·loqui que es va celebrar a la seu del Casal Guixolenc el dia 11 de febrer de 1960 on el tema principal va ser Sant Feliu i els diversos problemes que aleshores patia la ciutat. El llibret està dividit en quatre parts amb els seus corresponents capítols i en el titulat *Panorama Espiritual* en el text de *El Monestir vol ser redimit, comença escrivint: Són moltes les ratlles, encara més les paraules, que portem dites sobre aquest gegant petrificat que dona nom a la Plaça del Monestir, i que l'oblit guixolenc manté encara sota el greuge de la incúria més espantosa, talment com si es tractés d'una desferra irredempta. Després de comentar diversos aspectes com urbanístics i decoratius de l'entorn de l'edifici, Descayre acaba escrivint: En els interiors de l'edifici, només agençats i rejoyenits, servirien a meravella per a les Escoles d'Arts Nobles que manté el municipi i també per a la instal·lació dels diversos Museus. Acaba, després d'incidir amb altres qüestions amb el següent paràgraf: Però sobretot, i molt més que tot això, hauríem revaloritzat el Monestir, ço que vol dir restituir-li de bell nou l'esperit i la carn sobre els seus ossos de pedra.*

Aquesta visió de futur que ja els anys 60 apuntava Enric Descayre, amb el pas del temps s'han anat fent realitat i l'edifici del Monestir és actualment un gran centre cultural de primer ordre per tot el que en ell s'hi aplega. L'Espai Carmen Thyssen, junt amb altres espais i exposicions permanents i aquest passat dissabte va ser novament notícia amb la inauguració de l'exposició *Curarse en Salud* a la quarta planta de l'edifici.

L'acte principal i institucional es va fer a la recentment renovada sala de congressos Abat Pañellas, que en acollir pel voltant de les cent persones degudament assegudes, l'edifici compta, ara sí, amb un local degudament adaptat i apte per poder-hi celebrar actes públics, equipat i complementat amb els corresponents mitjans audio-visuals. Tot un equipament degudament merescut i necessari com a complement en general de tot l'edifici.

Per tant, tot el que l'Enric Descayre apuntava els anys 60 s'ha anat fent realitat i Sant Feliu compta actualment amb un actiu molt important de cara a la seva promoció com és l'edifici del Monestir, denominat antigament i popularment en altres èpoques *llunyanes el Convent*.

MINOTAIRS GUIXOLENS

–LES VOY A PROHIBIR LA "ESCUDELLA I CARN D'OLLA"!!

–NO HARÀ FALTA, CON MIS PRESUPUESTOS NO LES VA A QUEDAR NI PARA UN "CALDO GALLINABLANCA"

Es repeteix la Història?

No deixa de ser il·lustratiu per al procés sobiranista actual de Catalunya, tenir a la vista algunes accions que s'empecaren a dur a terme algunes personalitats del món cultural i polític del segle XIX i XX, barallant-se amb molts aspectes de la qüestió de la relació harmònica Catalunya/Espanya. No explicaré ara tals fets ni tals personalitats, però sí que val la pena de llegir-ne l'opinió que d'aquelles accions acabà expressant un català que durant la primera meitat de la seva vida havia estat acusat puntualment de botifler, espanyolista i traïdor a Catalunya. Aquest català, ja entrat a la maduresa, i fent balanç d'allò que li semblava la collita obtinguda de projectes hispanistes o ibèristes en els quals i gràcies als quals Catalunya havia de trobar l'encaix que precisa, puntualitzava:

"Jo estic segur que si les generacions futures s'interessen de bona fe per les que hem viscut a la Península Ibèrica i especialment a Espanya, entre 1850 i 1936, es quedaran astorades de veure i comprovar, de fàcil irrefutable, que els catalans haurem estat els somnitruides més formidables i incorregibles que Déu hagués posat en el tros de terra comprès entre el Pirineu i Gibraltar, entre l'Atlàntic i la Mediterrània. [...] la major part del segle XIX i una grossa tallada del segle XX foren a Catalunya una pura bogeria de somnis generosos, de regeneracions salvadores, de germanors cordials, d'efusions enlluernadores, de colossals empreses, de transfiguracions infinitament desitjables, però ai!, impossibles. [...] A les nostres construccions aèries, ideals, meravelloses, enormes incomparables, sens dubte les més altes que puguin imaginar-se, només els ha mancat sempre una cosa petita, elemental: la base on assentar-les –com ho diríem d'un pont que ens volgués conduir a les estrelles–. D'arquitectes sublims, capaços de projectar-lo, no ens n'han pas faltat: Pi i Margall, n'era un, amb el seu federalisme abstracte; Balmes, un altre, amb el seu seny realista i païral; Maragall, el més pur, amb la seva visió generosa d'Ibèria; Cambó, el que passà per més pràctic, amb la seva Espanya Gran." Portugal enfora, dins d'OCC Selecta, Barcelona 1970 p. 892-3.

Era Gaziel qui, el 1952, escrivia aquestes paraules torbadores. Qui vulgui entendre-les, que ho faci. Perquè, sembla ben bé que il·luminin discursos i projectes abrandats mancats d'il·lustració històrica, com alguns que actualment proliferen. El lector haurà de decidir si hi ha continuïtat, repetició o oblit del nostre passat a l'hora d'encarar el futur del país.

JOSEP CULLELL-RAMIS

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACP C
Catalunya
de la Presidència

AMB EL SUPORT DE LA
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència